

ਦਾ
ਭਾਰਤੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ
ਪੰਜਾਬ ਸੀਰੀਜ਼
ਮਹਾਸਭਾ

ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹਰੀ ਲਾਲ ਕੰਨਿਆ, ਸੀ.ਜੇ., ਮੇਹਰ ਚੰਦ ਮਹਾਜਨ ਅਤੇ
ਐਨ ਚੰਦਰਸ਼ੇਖਰ ਅਈਅਰ, ਜੇ.ਜੇ.

1951 ਦੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 45 ਤੋਂ 49.

ਅਪੀਲ ਨੰ. 1951 ਦਾ 45

ਭੀਮ ਸੇਨ ਆਰ ਐਸ ਮਲਿਕ ਮਥਰਾ ਦਾਸ (ਬੰਦੀ), ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਲਈ

ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਅਪੀਲ ਐਨ. 1951 ਦਾ 46

ਸੀ ਐਚ ਲਈ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਥ ਹਰਬੰਸ ਲਾਲ (ਡਿਟੇਨੂ) ਬਨਾਮ. ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ.

ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਅਪੀਲ ਐਨ. 1951 ਦਾ 47.

ਭੀਮ ਸੇਨ ਰਤਨ ਚੰਦ (ਡਿਟੇਨੂ), ਬਨਾਮ ਰਾਜ ਲਈ ਪੰਜਾਬ ਦੇ

ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਅਪੀਲ ਐਨ. 1951 ਦਾ 48.

ਚੌ ਕੰਵਰ ਕਿਸ਼ੋਰ (ਬੰਦੀ) ਲਈ ਹੰਸ ਰਾਜ,

ਬਨਾਮ

ਪੰਜਾਬ ਦਾ ਰਾਜ.

ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਅਪੀਲ ਐਨ. 1951 ਦਾ 49.

4 ਅਕਤੂਬਰ, 1951

ਸ਼ਾਂਤੀ ਸਰੂਪ (ਡਿਟੇਨੂ) ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਲਈ ਆਤਮਾ ਸਿੰਘ.

1950 ਦਾ ਨਿਵਾਰਕ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਐਕਟ IV ਦੁਆਰਾ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ 1951 ਦਾ ਐਕਟ IV, ਅਨੁਭਾਗ 3 (2) ਕੱਪੜੇ ਵਿੱਚ **ਕਾਲਾਬਾਜ਼ਾਰੀ** ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ-ਪਿਛਲੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਕੀ ਚੰਗੀ ਜ਼ਮੀਨ-ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੀ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਦੇ ਆਧਾਰਾਂ ਦੀ ਮੁਨਾਸਬਤਾ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ-ਡੀਲਰ ਦੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨਾ, ਨੌਕਰ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ

ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਦੀ ਕਾਲਾਬਾਜ਼ਾਰੀ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲੈਣ ਵਾਲਾ ਨੌਕਰ, ਕੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ।
ਨਜ਼ਰਬੰਦ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ- ਅਦਾਲਤ ਜੇਕਰ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੀ ਸੱਚਾਈ ਵਿੱਚ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਰੱਖੀ ਗਈ, (i) ਪਿਛਲੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਦੀਆਂ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਬੰਦ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਮਾਨਸਿਕ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦੇਣ ਲਈ ਵਿਚਾਰੇ ਜਾਣ ਲਈ ਢੁਕਵਾਂ ਹੈ, ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਇਤਰਾਜ਼ਯੋਗ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਸੀ। ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਪਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਇਕੋ ਇਕ ਲੋੜ ਹੈ ਹੁਕਮ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਆਧਾਰ ਢੁਕਵੇਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਵਾਲ ਕਿ ਉਹ ਕਾਫੀ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਨਹੀਂ ਹੈ।

(ii) ਕਿ ਰੋਕਥਾਮ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ (ਸੋਧ) ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਅਤੇ ਓਵਰਰਾਈਡ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਸਲਾਹਕਾਰ ਬੋਰਡ ਦਾ ਗਠਨ, ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਆਦੇਸ਼ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਦੇ ਵਿਵੇਕ ਅਤੇ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਨੂੰ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦਾ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਫੈਸਲਾ ਸਹੀ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ।

(iii) ਕਿ ਕੱਪੜੇ ਦੇ ਡੀਲਰਾਂ ਵਜੋਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਲਾਇਸੈਂਸਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਵੈਧ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਅਜੇ ਵੀ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਨਾਮਜ਼ਦ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਨਾਂ 'ਤੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਕੇ ਕਾਲਾ-ਬਾਜ਼ਾਰੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਹੋਰ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ।

(iv) ਇਹ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਨਜ਼ਰਬੰਦ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਥਿਤ ਤੱਥ ਸੱਚ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ।

(v) ਕਿ ਇੱਕ ਨੌਕਰ, ਜੋ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਦੀਆਂ ਕਾਲਾ-ਬਾਜ਼ਾਰੀ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸਰਗਰਮੀ ਨਾਲ ਹਿੱਸਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਖੁਦ ਕਾਲਾ-ਬਾਜ਼ਾਰੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਰਿੱਟ 1951 ਦੇ ਕੇਸ ਨੰਬਰ 46, 49, 50 ਅਤੇ 48 ਅਤੇ 47 ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ (ਆਈ), ਸਿਮਲਾ (ਭੰਡਾਰੀ ਅਤੇ ਸੋਨੀ, ਜੇ. ਜੇ.) ਲਈ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਆਫ਼ ਜੁਡੀਕੇਚਰ ਆਫ਼ ਪੰਜਾਬ (ਆਈ), ਦੇ 20 ਅਗਸਤ 1951 ਦੇ **ਫੈਸਲੇ** ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਅਪੀਲ 'ਤੇ ।

ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ :-

1951 ਦੀ ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਪੀਲਾਂ ਨੰ: 45 ਅਤੇ 49: ਸ਼੍ਰੀ ਜੈ ਗੋਪਾਲ, ਸੇਠੀ, ਸੀਨੀਅਰ ਵਕੀਲ (ਸ਼੍ਰੀ ਆਰ. ਐਲ. ਕੋਹਲੀ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਰਾਮ ਕੁਮਾਰ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਵਕੀਲ) ਸ਼੍ਰੀ ਆਰ. ਐਸ. ਨਰੂਲਾ, ਏਜੰਟ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ।

1951 ਦੀ ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 46: ਸ਼੍ਰੀ ਐਨ. ਸੀ. ਚੈਟਰਜੀ, ਸੀਨੀਅਰ ਐਡਵੋਕੇਟ (ਸ਼੍ਰੀ ਹਰਦਿਆਲ ਹਾਰਡੀ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਆਰ. ਐਲ. ਕੋਹਲੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਵਕੀਲ) ਸ਼੍ਰੀ ਆਰ. ਐਸ. ਨਰੂਲਾ, ਏਜੰਟ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ।

1951 ਦੀ ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 47: ਸ਼੍ਰੀ ਆਰ.ਐਲ. ਕੋਹਲੀ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਸ਼੍ਰੀ ਆਰ.ਐਸ. ਨਰੂਲਾ, ਏਜੰਟ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ।

1951 ਦੀ ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 48: ਸ਼੍ਰੀ ਹਰਦਿਆਲ ਹਾਰਡੀ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਸ਼੍ਰੀ ਆਰ. ਐਸ. ਨਰੂਲਾ, ਏਜੰਟ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ।

ਸਾਰੀਆਂ ਪੰਜ ਅਪੀਲਾਂ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ: ਸ਼੍ਰੀ ਐਸ. ਐਮ. ਸੀਕਰੀ, ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ, (ਸ਼੍ਰੀ ਐਚ. ਐਸ. ਦੁਆਬੀਆ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ), ਸ਼੍ਰੀ ਪੀ. ਏ. ਮਹਿਤਾ, ਏਜੰਟ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ।

1951 ਦੀ ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 45 ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਲਈ: ਭਾਰਤ ਦੀ ਯੂਨੀਅਨ: ਸ਼੍ਰੀ ਐਮ. ਸੀ. ਸੇਤਲਵਾੜ, ਭਾਰਤ ਲਈ ਅਟਾਰਨੀ-ਜਨਰਲ (ਸ਼੍ਰੀ ਜੀ. ਐਨ. ਜੋਸ਼ੀ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ), ਸ਼੍ਰੀ ਪੀ. ਏ. ਮਹਿਤਾ, ਏਜੰਟ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ।

ਨਿਰਣਾ।

ਕਾਨੀਆ, ਸੀ ਜੇ.

ਕਾਨੀਆ, ਸੀ.ਜੇ. ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਦੀ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਤੋਂ ਇਹ ਪੰਜ ਸਹਿਯੋਗੀ ਅਪੀਲਾਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮੁੱਖ ਨੁਕਤਾ ਇਹ ਦਲੀਲ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰੋਧਕ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਜ਼ਰਬੰਦ ਕਰਨ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਇਸ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਹੈ ਕਿ ਉਹ **ਕਾਲਾਬਾਜ਼ਾਰੀ** ਵਿੱਚ ਲੱਗੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਕਪਾਹ ਦੇ ਟੁਕੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮੰਡੀਕਰਨ।

ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਪਲਾਈ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੇ **ਨਿਯੰਤਰਿਤ** (ਕਪੜਾ) ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੱਪੜੇ ਦੀ ਵੰਡ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਜਲੰਦੂਰ ਥੋਕ ਕੱਪੜਾ ਸਿੰਡੀਕੇਟ ਦਾ ਗਠਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕੱਪੜੇ ਦੇ ਥੋਕ ਡੀਲਰਾਂ ਵਜੋਂ ਲਾਇਸੈਂਸ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਕੁਝ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਬਣਾਇਆ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਸਾਰਾ ਕੱਪੜਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਰਾਹੀਂ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਚੂਨ ਕੋਟਾ **ਧਾਰਕਾਂ** ਨੂੰ ਵੰਡਿਆ ਗਿਆ। ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਪ੍ਰਚੂਨ ਵਿਕਰੇਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕੋਟਾ ਅਲਾਟ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਵੰਡ ਨਿਯੰਤਰਣ ਅਧੀਨ ਹਰੇਕ ਪ੍ਰਚੂਨ ਵਿਕਰੇਤਾ ਨੂੰ ਕੁਝ ਗੱਠਾਂ ਦੇਣ ਲਈ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਆਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ। ਜੇਕਰ ਕੁਝ ਪ੍ਰਚੂਨ ਲਾਇਸੈਂਸ ਧਾਰਕਾਂ ਨੇ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਉਦਯੋਗ ਅਤੇ ਸਪਲਾਈ ਵਿਭਾਗ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ 4 ਅਕਤੂਬਰ 1950 ਦੇ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਕੀਤੇ ਕੋਟੇ ਦੀ ਡਿਲਿਵਰੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਇਹ, ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਬਸ਼ਰਤ ਕਿ ਥੋਕ ਸਿੰਡੀਕੇਟ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਰਿਟੇਲ ਡੀਲਰ ਨੂੰ ਗੰਢਾਂ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜੋ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਚੁੱਕੇ ਗਏ ਹਨ।

ਕਾਨਿਆ, ਸੀ.ਜੇ.

ਗੌਰਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਥੋਕ ਅਤੇ ਪ੍ਰਚੂਨ ਵਿੱਚ ਵੇਚੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਕੱਪੜੇ ਦੀ ਕੀਮਤ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤਹਿਤ ਤੈਅ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਸਿੰਡੀਕੇਟ 'ਤੇ ਕਾਲਾਬਾਜ਼ਾਰੀ ਦਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਸ਼ੱਕ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀਆਂ ਸਰਗਰਮੀਆਂ ਵਿਰੁੱਧ ਜਲੰਧਰ ਦੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੇ ਕਈ ਵਾਰ ਚਿਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। 7 ਜੂਨ 1951 ਨੂੰ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਆਰਗੇਨਾਈਜ਼ਰ, ਸਿਵਲ ਸਪਲਾਈ ਅਤੇ **ਰਾਸ਼ਨਿੰਗ**, ਜਲੰਧਰ ਵੱਲੋਂ ਥੋਕ ਕੱਪੜਾ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ, ਜਲੰਧਰ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਏਜੰਟਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ **ਉਤਾਰਿਆ ਸਟਾਕ** ਦੀ ਮਿਆਦ ਪੂਰੀ ਨਾ ਹੋਣ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਿਪਟਾਉਣ ਦੀ ਸਖ਼ਤ ਮਨਾਹੀ ਹੈ। ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਅਗਾਊਂ ਇਜਾਜ਼ਤ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ਰਤਾਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਹਦਾਇਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਿ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਜਿਹੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਟਾਕ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀਗਤ **ਪ੍ਰਚੂਨ** ਵਿੱਚ ਵੇਚਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ, ਪਰ ਇਸ ਨੂੰ ਸਿਰਫ **ਪ੍ਰਚੂਨ** ਵਿਕਰੇਤਾ ਦੀਆਂ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਵੇਚਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਪੱਤਰ 4 ਅਕਤੂਬਰ 1950 ਦੀ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਥੋਕ ਸਿੰਡੀਕੇਟ ਨੂੰ ਅਣਲਿਫਟਡ ਵੇਚਣ ਦੀ ਅਜ਼ਾਦੀ 'ਤੇ ਹੋਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਰਿਟੇਲਰ ਜਾਂ ਉਸੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਰਿਟੇਲ ਡੀਲਰਾਂ ਦੀ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਨੂੰ ਕੱਪੜਾ ਜ਼ਿਕਰਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਸੂਤੀ **ਕੱਪੜਾ** ਕੰਟਰੋਲ ਆਰਡਰ 1950 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਲਾਗੂ ਸੀ। ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਕੱਪੜੇ ਦੀ ਵੰਡ 'ਤੇ ਕੰਟਰੋਲ ਹਟਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਕੀਮਤ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਕੰਟਰੋਲ ਹੇਠ ਰਹੀ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਇਹ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਕਈ ਹੋਰਾਂ ਨੇ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਰੇਟਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਰੇਟਾਂ 'ਤੇ ਕੱਪੜਾ ਵੇਚਿਆ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਜਦੋਂ ਵੰਡ ਅਤੇ ਕੀਮਤ ਦੋਵੇਂ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਸਨ, ਨਿਰਮਾਣ ਮਿੱਲਾਂ ਨੂੰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਮਤਾਂ 'ਤੇ ਕੱਪੜਾ ਵੇਚਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜੋ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਨੂੰ ਮੁਫਤ ਸੇਲ ਕੱਪੜਾ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਕਈ ਹੋਰ ਲੋਕ ਇਸ ਮੁਫਤ ਵਿਕਣ ਵਾਲੇ ਕੱਪੜੇ ਦੀ **ਕਾਲਾਬਾਜ਼ਾਰੀ** ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ।

19 ਜੂਨ 1951 ਨੂੰ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਇੱਕ ਹੁਕਮ ਦੁਆਰਾ ਉਸਨੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਰੋਕਥਾਮ ਰੋਕੂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 3(2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਜ਼ਰਬੰਦ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਾਈਚਾਰਾ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਦੀ ਸਪਲਾਈ ਦੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਕੰਮ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਜਾ ਸਕੇ। 2 ਜੁਲਾਈ 1951 ਨੂੰ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਜਲੰਧਰ, ਨੇ ਹਦਾਇਤ ਕੀਤੀ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ 2 ਜੁਲਾਈ ਤੋਂ 1 ਅਕਤੂਬਰ 1951 ਤੱਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੇਲ੍ਹ, ਜਲੰਧਰ ਵਿਖੇ ਵਚਨਬੱਧ ਰਹਿਣ। ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। 6 ਜੁਲਾਈ ਦੀ ਸਵੇਰ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਲੈਣ ਦਾ ਆਧਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਆਧਾਰਾਂ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਬੰਧਕੀ ਏਜੰਟਾਂ ਜਾਂ ਭਾਈਵਾਲਾਂ ਵਜੋਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਰੂਪਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਹੈ: ਕਿਰਾਏ ਦੀਆਂ ਫਰਮਾਂ ਜਾਂ ਉਕਤ ਫਰਮਾਂ ਜਾਂ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀ। ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਜੂਨ 1949 ਤੋਂ ਅਕਤੂਬਰ 1950 ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਜਦੋਂ ਵੰਡ 'ਤੇ ਕੰਟਰੋਲ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਮੁੜ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ, ਉਹ ਜੂਨ 1949 ਤੋਂ ਅਕਤੂਬਰ 1950 ਤੱਕ ਜਲੰਧਰ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਲਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਕੱਪੜੇ ਦੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸਟਾਕ ਨੂੰ ਕਾਲੇ ਬਾਜ਼ਾਰ ਵਿੱਚ ਉੱਚੀਆਂ ਦਰਾਂ 'ਤੇ ਨਿਪਟਾਉਂਦੇ ਰਹੇ ਸਨ। ਅਕਤੂਬਰ 1950 ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਕਪੜੇ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਕਿ **ਫੈਸਲਾ** ਪਾਸ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ 'ਤੇ ਇਸਦੀ ਸੇਵਾ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਸਿਵਲ ਸਪਲਾਈਜ਼ ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਹੇਠ ਫ੍ਰੀਜ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਦੂਸਰਾ ਆਧਾਰ ਫਰਮ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਵਜੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਦਾ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਏਜੰਟਾਂ ਰਾਹੀਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਡੀਲਰਾਂ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਦਰਾਂ 'ਤੇ ਕਾਲੇ ਬਾਜ਼ਾਰ ਵਿੱਚ ਕੱਪੜੇ ਦੇ ਸਟਾਕ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਭਾਈਵਾਲ ਸਨ। ਵੇਰਵੇ ਅੰਤਿਕਾ 'ਏ' ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਸਨ। ਉਹ ਮੁਫਤ ਵਿਕਰੀ ਵਾਲੇ ਕੱਪੜੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

9 ਜੁਲਾਈ 1951 ਨੂੰ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਹੈਬੀਅਸ ਕਾਰਪਸ ਦੀਆਂ ਰਿੱਟਾਂ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਨਿਵਾਰਕ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਸੀ। ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹਲਫਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਮਾਲਾ-ਮਾਲ ਦੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਦੇ ਕੁਝ ਵੇਰਵੇ ਦਰਸਾਏ ਅਤੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਰਿਪੋਰਟਾਂ 'ਤੇ ਉਹ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਅਗਸਤ 1951 ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੇ ਕੱਪੜਾ **ਧਾਰਕਾਂ** ਵਜੋਂ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਲਾਇਸੈਂਸ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਅਪੀਲ 'ਤੇ ਆਏ ਹਨ।

ਨਿਵਾਰਕ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਐਕਟ 1950 ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਜਾਂ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ, ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੈ, ਤਾਂ ਏ. ਉਸ ਨੂੰ ਕਮਿਊਨਿਟੀ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਪਲਾਈਆਂ ਅਤੇ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪੱਖਪਾਤੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਦੇ ਦਿਰਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨਾਲ, ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਲੈਣ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਲਈ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਇਸ ਉਪਬੰਧ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਧਾਰਾ 3(2) ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਜਿਹੇ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੂੰ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਹੁਕਮ ਬਾਰੇ ਅਧੀਨ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਉਹ ਆਧਾਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ **ਫੈਸਲਾ** ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਹੋਰ ਵੇਰਵਿਆਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਅਨੁਸਾਰ, **ਫੈਸਲੇ** ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ 'ਤੇ ਅਸਰ ਪਿਆ ਸੀ।

ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕਾਲਾਬਾਜ਼ਾਰੀ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਪ੍ਰੀਵੈਂਟਿਵ ਡਿਟੈਂਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3(2) ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਹੁਕਮ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਜੂਨ 1951 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਇਤਰਾਜ਼ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ ਅਧੀਨ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਦੀ ਲੋੜ ਪੈਦਾ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਅੱਗੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਜਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਵਸਤੂਆਂ ਦੀ ਵੰਡ ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ ਅਤੇ ਕੀਮਤ ਦੇ ਕੁੱਲ ਨਿਯੰਤਰਣ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਅਜਿਹੇ ਖਾਮੀਆਂ ਨੂੰ 7 ਜੂਨ 1951 ਦੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਹੁਕਮ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸਿੰਡੀਕੇਟ ਜਾਂ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਦੇ ਲਿਖਤੀ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਕੱਪੜਾ ਨਹੀਂ ਵੇਚ ਸਕਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੋਈ ਕਾਲਾਬਾਜ਼ਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਹੁਕਮ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅੱਗੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਕਿ ਹੁਣ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੂਰਤ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਰੱਦ ਹੋ ਗਏ ਹਨ ਤਾਂ ਉਹ ਕੱਪੜੇ ਵਿੱਚ ਸੌਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਹੁਣ ਜੋ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਹੈ, ਉਹ ਰੋਕਥਾਮ ਨਾਲੋਂ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵਧੇਰੇ ਹੈ।

ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਨਿਵਾਰਕ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਹੁਕਮ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰੇ ਗਏ ਇਤਰਾਜ਼ਯੋਗ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਸਨ ਅਤੇ ਜੂਨ 1951 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀਆਂ ਕਥਿਤ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕਰਨਾ ਐਕਟ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸੀ।

ਸਾਡੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪਹੁੰਚਾਇਆ। ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੀ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਮਾਨਸਿਕ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦੇਣ ਲਈ ਪਿਛਲੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਦੇ ਉਦਾਹਰਨਾਂ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਣਾ ਪ੍ਰਸੰਗਿਕ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਇਤਰਾਜ਼ਯੋਗ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਰੱਖਦੇ ਸਨ। ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਲਈ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਆਧਾਰ ਢੁਕਵੇਂ ਹਨ ਅਤੇ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਕਾਫੀ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ ਕੇਵਲ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ 1951 ਦੇ ਸੋਧ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਲਾਹਕਾਰ ਬੋਰਡ ਦਾ ਗਠਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਲਏ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਅਤੇ ਅਣਡਿੱਠ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਸਵਾਲ ਕਿ ਕੀ ਆਧਾਰ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦੇਣ ਲਈ ਕਾਫੀ ਹਨ, ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜਾਇਜ਼ ਮੁੱਦਾ ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਸੁਵਿਧਾਜਨਕ ਹੈ, ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਆਰਡਰ ਕਰਨ ਦੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ, **ਫੈਸਲਾ** ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ, ਨਿਵਾਰਕ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ ਅਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ 1951 ਦਾ ਸੋਧ ਐਕਟ ਇੱਕ ਸੁਪਰਵਾਈਜ਼ਰੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਵਿਵੇਕ ਅਤੇ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਨੂੰ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਲਾਹਕਾਰ ਬੋਰਡ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਦੁਆਰਾ, ਸਾਡੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਫੈਸਲੇ ਹੁਕਮ ਸਹੀ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸੇ ਗਏ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਨਿਵਾਰਕ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਜ਼ਰਬੰਦ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦਾ ਹੈ, ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਦੋ ਦਲੀਲਾਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਇਹ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਿ 7 ਜੂਨ 1951 ਦੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਆਰਗੇਨਾਈਜ਼ਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਕਾਰਨ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਅਧੀਨ ਕੱਪੜਾ ਵੰਡਣ ਅਤੇ ਵੇਚਣ ਦੀ ਸਕੀਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਗਈ ਇਕੋ ਇਕ ਖਾਮੀ ਨੂੰ ਸੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਹੁਕਮ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਅਸੰਭਵ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਕਾਲਾਬਾਜ਼ਾਰੀ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਇਹ ਆਦੇਸ਼ ਇੱਕ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨਿਕ ਆਦੇਸ਼ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਇਹ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੇ 4 ਅਕਤੂਬਰ 1950 ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਭਿੰਨ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਇਹ ਹੁਕਮ ਇਸ ਲਈ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਤੀਜਾ ਨਹੀਂ ਲਿਆਉਂਦਾ।

ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਕੱਪੜਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਨਿਰਮਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਰਕਾਰੀ ਏਜੰਸੀਆਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਰਾਹੀਂ ਵੰਡਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਅਜੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦਰਾਂ 'ਤੇ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਅਤੇ ਵੇਚਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਭਾਵ, ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਰੇਟਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ। ਦੂਸਰੀ ਦਲੀਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਹੁਣ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਰੱਦ ਹੋ ਚੁੱਕੇ ਹਨ, ਉਹ ਟੈਕਸਟਾਈਲ ਕੱਪੜੇ ਦਾ ਵਪਾਰ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਾਲੇ ਬਾਜ਼ਾਰੀ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਦਾ ਕੋਈ ਖਦਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਵੀ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਆਮ ਜਾਣਕਾਰੀ ਹੈ ਕਿ ਨਾਮਜ਼ਦ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਦੁਬਾਰਾ ਫਿਰ ਜਦੋਂ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਕੋਲ ਜਲੰਧਰ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਕੋਲ ਦੂਜੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਿਆਂ ਵਿੱਚ ਲਾਇਸੈਂਸ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਤੱਥ ਤੋਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਹੋਣ ਤੋਂ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਅਸੀਂ ਇਹ ਮੰਨਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ ਕਾਲਾ ਬਾਜ਼ਾਰੀ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ 1-8-51 ਦੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਜਲੰਧਰ ਦੇ ਅਗਲੇ ਹਲਫ਼ਨਾਮੇ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਅੰਸ਼ ਲਾਭਦਾਇਕ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ:

"9 ਜੂਨ 1951 ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਹੋਰ ਮਿੱਲਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੱਪੜੇ ਦੇ ਕੁਝ ਸਟਾਕ ਨੂੰ ਮੁਫਤ ਵਿਕਰੀ ਵਾਲੇ ਕੱਪੜੇ ਵਜੋਂ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਕੱਪੜੇ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਮਾਲਕਾਂ ਦੇ ਨਾਮਜ਼ਦ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਲਿਫਟਿੰਗ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਤਾਂ ਮਿੱਲਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਮੁਫਤ ਵਿਕਰੀ : 31 ਮਈ, 1951 ਨੂੰ ਟੈਕਸਟਾਈਲ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਬੰਬੇ ਤੋਂ, ਬੰਬਈ ਅਤੇ ਅਹਿਮਦਾਬਾਦ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਚੁਣੀਆਂ ਗਈਆਂ ਮਿੱਲਾਂ ਨੂੰ ਪੱਤਰ ਨੰਬਰ ਸੀ.ਵਾਈ.ਸੀ-2/ਐੱਸ.ਐੱਲ.ਐੱਮ ਰਾਹੀਂ। ਇਹ ਕੱਪੜਾ ਭਾਰਤ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਥੋਕ ਡੀਲਰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਪਾਬੰਦੀ ਦੇ ਖਰੀਦ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇੰਨਾ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਬਿਨਾਂ ਪਰਮਿਟ ਦੇ ਇੱਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਮੁਫਤ ਵਿਕਰੀ ਕੱਪੜਾ ਲਿਜਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸੰਯੁਕਤ ਡਾਇਰੈਕਟਰ, ਸਿਵਲ ਸਪਲਾਈ ਅਤੇ ਅੰਡਰ-ਸਕੱਤਰ, ਸਰਕਾਰ, ਪੰਜਾਬ ਤੋਂ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ, ਸਿਵਲ ਸਪਲਾਈ ਅਤੇ ਰਾਸ਼ਨਿੰਗ, ਲੁਧਿਆਣਾ ਨੂੰ ਮੀਮੋ-ਨੰਬਰ 28894-ਸੀ.ਐਸ (ਸੀ)-50] 48791, ਮਿਤੀ 2-1-51 ਰਾਹੀਂ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਮੁਫਤ ਵਿਕਰੀ ਕੱਪੜਾ ਉਹਨਾਂ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਫਰਮਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਖਰੀਦਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਹਨਾਂ ਨੇ ਕਾਲਾਬਾਜ਼ਾਰੀ ਕਰਕੇ ਮੁਨਾਫਾ ਕਮਾਉਣ ਦੀ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਰਚੀ ਸੀ। ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੂੰ ਥੋਕ ਕੱਪੜਾ ਖਰੀਦਣ ਵਾਲੇ ਵੱਲੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਇਹੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੱਪੜਾ ਕਿੰਨੀ ਮਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਆਯਾਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕਾਂ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਅਨੁਸਾਰ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਵੱਲੋਂ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਕੱਪੜਾ ਜਲੰਧਰ ਵਿੱਚ ਆਯਾਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਇਹ ਮੰਨਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹਨ ਕਿ ਨਿਗਮ ਮਿੱਲਾਂ ਤੋਂ ਮੁਫਤ ਵਿੱਕਰੀ ਵਾਲੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਖਰੀਦਦਾਰੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੰਢਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਇਸ ਘਾਟ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉੱਚ ਗੁਣਵੱਤਾ ਵਾਲੇ ਕੋਟੇ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਦੀਆਂ ਗੰਢਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਮਿੱਲਾਂ ਦੀ ਮਿਲੀਭੁਗਤ ਨਾਲ ਕਾਲੇ ਬਾਜ਼ਾਰ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟ ਦਿੰਦੇ ਸਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਫਰਮ ਰਤਨ ਚੰਦ ਮਥਰਾ ਦਾਸ, ਦੁਆਰਾ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੀਆਂ ਨੱਥੀ ਸੂਚੀਆਂ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ, ਮੁਫਤ ਵਿਕਰੀ ਕੱਪੜੇ ਦਾ ਵਪਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕਾਂਗੜਾ ਦੇ ਰਿਜ਼ਰਵ ਅਤੇ ਸੂਬਾਈ ਰਿਜ਼ਰਵ ਵਜੋਂ ਕੱਪੜਾ ਵੀ ਆਯਾਤ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਕੋਟੇ ਦਾ ਬਹੁਤਾ ਹਿੱਸਾ ਬਲੈਕ ਮਾਰਕੀਟ ਵਿੱਚ ਵੀ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਫਰਮ ਮਦਨ ਗੋਪਾਲ ਨੰਦ ਲਾਲ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ ਵੀ ਵੱਡੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਮੁਫਤ ਵੇਚਣ ਵਾਲੇ ਕੱਪੜੇ ਦਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ।

ਇਹ ਨੱਥੀ ਸੂਚੀ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋਵੇਗਾ। ਨਿਗਮ ਦੀ ਸਕੱਤਰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸਰੂਪ ਹਰੀ ਚਾਂਸੀ ਬਿੰਦਰਾ ਬਾਨ ਦੀ ਫਰਮ ਦੀ ਹਿੱਸੇਦਾਰ ਮੰਨੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਫਰਮ ਵੀ ਮੁਫਤ ਵੇਚਣ ਵਾਲੇ ਕੱਪੜੇ ਦਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਮੁਫਤ ਵਿਕਣ ਵਾਲਾ ਕੱਪੜਾ ਕਾਲਾ ਬਾਜ਼ਾਰ ਵਿੱਚ ਵੇਚਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਮੀਮੋ. ਗਿਣਤੀ 6306/6734-ਐਮ/ਸੀ/ਟੀ/ਡੀ.ਓ. , 7, ਮਿਤੀ 1 ਅਗਸਤ, 1951 ਵਿੱਚ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ 30 ਜੁਲਾਈ, 1951 ਦੇ ਮੇਰੇ ਮੀਮੋ ਨੰ: ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ। ਥੋਕ ਕੱਪੜਾ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ, ਜਲੰਧਰ ਲਈ ਮਿੱਲਾਂ ਜਾਂ ਹੋਰ ਥੋਕ ਡੀਲਰਾਂ ਤੋਂ ਮੁਫਤ-ਵਿਕਰੀ ਕੱਪੜਾ ਲੈਣ 'ਤੇ ਕੋਈ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਫਰਮਾਂ ਰਤਨ ਲਈ ਕੋਈ ਰੋਕ ਹੈ। ਮੁਫਤ ਵਿਕਰੀ ਕੱਪੜਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਚੰਦ ਮਥਰਾ ਦਾਸ ਅਤੇ ਮਦਨ ਗੋਪਾਲ ਨੰਦ ਲਾਈ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ । "

ਅੱਗੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਦਾ ਇਕੋ ਇਕ ਹੁਕਮ 2 ਜੁਲਾਈ ਦਾ ਹੁਕਮ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਨਿਵਾਰਕ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਐਕਟ ਦੀ ਕਿਸੇ ਧਾਰਾ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਤੋਂ ਕੋਈ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਸੀ। ਅਧਿਕਾਰ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ 19 ਜੂਨ ਦਾ ਕੋਈ ਹੁਕਮ ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਸੀ। ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਲਏ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਹਲਫਨਾਮਿਆਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧਾਂ ਵਿੱਚ ਉਠਾਏ ਗਏ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਲਫਨਾਮੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨਿੱਜੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਹੈ। ਗਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੇ ਬਿਆਨਾਂ ਦੀ ਸ਼ੁੱਧਤਾ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿਚ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ 'ਤੇ ਹਮਲੇ

ਇਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਹਲਫੀਆ ਬਿਆਨ ਸਿਰਫ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਤੇ ਜਾਣਕਾਰੀ 'ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਹਨ ਅਤੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇ ਸਰੋਤ ਦਾ ਵੀ ਖੁਲਾਸਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦਾ ਹਲਫਨਾਮਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ 19 ਜੂਨ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਹਰੇਕ ਨਜ਼ਰਬੰਦ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਦੇ ਅੰਦਰ-ਅੰਦਰ ਹੈਬਸਾ ਕਾਰਪਸ ਦੀਆਂ ਰਿੱਟਾਂ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂਦੇ ਇਸ ਆਧਾਰ ਦਾ ਕੋਈ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ, ਅਪੀਲਾਂ ਨੂੰ ਅਸਫਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਦਾ ਸਕੱਤਰ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਇੱਕ ਫਰਮ ਵਿੱਚ ਸੇਲਜ਼ਮੈਨ ਅਤੇ ਕਲਰਕ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਿ ਉਹ ਕਾਲਾਬਾਜ਼ਾਰੀ ਦੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਾ ਹੋ ਸਕਣ। ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੇ ਹਲਫਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਜੋ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਅਸੀਂ ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਕੱਤਰ ਜਾਂ ਕਲਰਕ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲਾਂ ਦੀਆਂ ਕਾਲਾਬਾਜ਼ਾਰੀ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸਰਗਰਮੀ ਨਾਲ ਹਿੱਸਾ ਲੈਣ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਖੁਦ ਕੱਪੜੇ ਦੀ ਕਾਲਾਬਾਜ਼ਾਰੀ ਦੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। ਜੇਕਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਹ ਅਤੇ ਹੋਰ ਤੱਥ ਵਿਵਾਦਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਸਲਾਹਕਾਰ ਬੋਰਡ ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਹਨਾਂ ਬਿਆਨਾਂ ਦੀ ਸੱਚਾਈ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹਾਲਾਂਕਿ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਅਸਫਲਤਾ, ਦੇ ਆਧਾਰ ਤੇ ਸਾਰੀਆਂ ਪੰਜ ਅਪੀਲਾਂ ਖਾਰਜ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ।

ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ

ਹਰਨਾਰਨ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਸੋਨੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜੇ.ਜੇ

ਜੁਪੀਟਰ ਜਨਰਲ ਇੰਸ਼ੋਰੈਂਸ ਕੰ., ਲਿਮਿਟੇਡ.,

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ।

20 ਜੂਨ, 1951

ਸਿਮਲਾ ਦਾ ਰਾਜਗੋਪਾਲਨ, ਦਾ ਕੰਟਰੋਲਰ ।

ਬੀਮਾ ਅਤੇ ਹੋਰ , - ਜਵਾਬਦਾਤਾ ।

ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨ, ਆਰਟੀਕਲ 226—ਬੀਮਾ ਐਕਟ (1938 ਦਾ IV) ਅਧੀਨ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬੀਮਾ (ਸੋਧ) ਐਕਟ, 1950 ਦੁਆਰਾ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ—ਅਨੁਭਾਗ 52-ਏ ਤੋਂ 52- ਜੀ—ਕੀ ਧਾਰਾ 19(1) (1) ਦੇ ਅਤਿਅੰਤ ਵਿਅੰਗ ਹਨ।) (ਜੀ) ਅਤੇ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ 31 (2) - ਕੀ ਕੋਈ ਕੰਪਨੀ ਉਭਾਰ ਸਕਦੀ ਹੈ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ: ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਤਰਜਮਾਕਾਰ : ਸ਼ਰਨਬੀਰ ਕੌਰ